Здобудеш Українську Державу,
або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

Конгрес
Українських
Націоналістів

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 31 травня - 6 червня 2005 року № 22 (82)

КУН ІДЕ НА ВИБОРИ–2006

Такий лейтмотив VIII Збору Конгресу Українських Націоналістів, який відбувся 29 травня в Києві. Делегатів Збору привітав Президент України. Головою партії переобрано народного депутата, голову НАК „Нафтогаз України" Олексія Івченка. Обрано новий Головний провід Конгресу. Збір прийняв заяву щодо участі КУН у парламентських та місцевих виборах 2006 р., звернення до Президента України з проханням присвоїти засновниці Конгресу, депутату Верховної Ради трьох скликань Славі Стецько звання Героя України (посмертно), а також посприяти відкриттю в Києві музею Ярослава і Слави Стецько та ряд інших документів.

Репортаж про перебіг Збору на стор. 3

МИ - ПЕРЕМОЖЕМО!

ЗВІТНА ДОПОВІДЬ ГОЛОВИ КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ ОЛЕКСІЯ ІВЧЕНКА

Шановні делегати та гості Збору!

Сьогодні ми проводимо VIII Збір Конгресу Українських Націоналістів. Два роки тому, на попередньому VII Зборі, мене було обрано Головою Конгресу. Хочу з приємністю відзначити, що за останні 2 роки відбулися позитивні зміни як в нашій державі, так і в Конгресі. Останні події змінили не лише владу, вони змінили свідомість українців, змусили кожного переосмислити все своє життя і вселили надію на майбутнє, а також надихнули український народ на жертовну працю на благо Української держави та нації.

Перемога на президентських виборах Віктора Ющенка відкрила шлях до свободи і демократії. Україна постала перед усім світом як цивілізована європейська держава, яка готова до подальших демократичних перетворень та інтеграції в європейське співтовариство.

Майже за 14 років незалежності нашої держави ми вперше маємо Президента, для якого пріоритетом є національні інтереси України. За короткий час всенародно обраний Президент Віктор Ющенко зумів змінити ставлення провідних держав світу до України, визначив перспективи розвитку нашої держави. Сьогодні ми самостійні в повному, всеохоплюючому змісті цього слова. Прозора політика українського Президента і уряду дає нам можливість, нарешті, відчути себе господарями своєї землі. Сьогодні наш вектор спрямований на інтереси нашої держави, а не назовні, будь то Росія, Америка чи Європа, і саме це визначає нас як свідому сильну націю. Націю, котра не терпітиме знущання і в будь-який час готова стати на захист своєї держави.

2

ЗАЯВА VIII Збору Конгресу Українських Націоналістів

«Про участь Конгресу Українських Націоналістів у парламентських та місцевих виборах 2006 р.»

Помаранчева революція та президентські вибори 2004 року яскраво продемонстрували відродження української нації, її прагнення до побудови української національної держави з входженням, як рівний з рівним, в сім'ю європейських народів.

Але перемогу на президентських виборах не можна вважати остаточною перемогою української національної революції, бо на шляху до здійснення її завдань і цілей стоїть багато перешкод і загроз. Такими загрозами, в першу чергу, є прагнення політичного реваншу комуно-більшовицьких та олігархо-проросійських сил в Україні, зовнішні впливи з боку імперських російських владних сил, що хочуть повернути Україну в зону свого впливу, недооцінка деякими учасниками коаліції «Сила народу» української національної ідеї, як провідної складової, наріжного каменя в побудові української національної держави.

Якщо не побороти цих шкідливих для української справи впливів, то їх наслідком може стати повернення до стану кучмівського напівколоніального статусу України або навіть до втрати незалежності та чергової національної катастрофи.

Черговим етапом боротьби українського народу за побудову Української Соборної Самостійної Держави стануть парламентські та місцеві вибори 2006 р., які або підтвердять і розвинуть здобутки помаранчевої революції, або відкинуть українське суспільство на десятиліття назад.

Усвідомлюючи свою відповідальність перед українською нацією як єдністю «і мертвих, і живих, і ненароджених…», єдністю минулих, теперішніх і прийдешніх поколінь за її майбутній поступ, твердо стоячи на засадах побудови української національної держави на основі української національної ідеї, Конгрес Українських Націоналістів стверджує, що без українського націоналізму, його домінування в усіх владних структурах така держава не відбудеться.

З метою реалізації цих завдань VIII Збір КУН заявляє:

- Конгрес Українських Націоналістів як політична партія націоналістичного напрямку візьме участь у парламентських та місцевих виборах 2006 року як суб'єкт виборчого процесу;

- Конгрес Українських Націоналістів звертається до ідеологічно споріднених організацій: ОУН(р), ОУН(м), «Пора», «Чиста Україна», Братство вояків ОУН-УПА, Спілка політв'язнів та репресованих з пропозицією об'єднати зусилля у виборах 2006 р;

- Конгрес Українських Націоналістів залишається в спектрі завдань і цілей Програми Президента В. Ющенка, відстоювання й підсилення її національної складової;

- сповідуючи пріоритет загальнонаціональних інтересів над партійними та вузькосоціальними, Конгрес Українських Націоналістів готовий до взаємодії з усіма національ-демократичними, центристськими силами на засадах паритетності та політичної і етичної коректності;

- розраховуємо на підтримку не лише членства і симпатиків КУН, а й широких верств українського народу.

Віримо в українську націю, переконані в перемозі української національної ідеї.

Борімося – поборемо!

Слава Україні! Героям слава!

Голова Конгресу Українських Націоналістів
Олексій Івченко
29.05.2005. м. Київ

МИ - ПЕРЕМОЖЕМО!

ЗВІТНА ДОПОВІДЬ ГОЛОВИ КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ ОЛЕКСІЯ ІВЧЕНКА

‹1 Проте варто зазначити, що донині в Україні залишаються невизначеними ряд важливих питань, котрі мають бути розглянуті на державному рівні. Ще й досі українська влада не оцінила належним чином безкомпромісну боротьбу ОУН-УПА, без якої українська держава не відбулася б. Сподіваємося, що позиція новообраного Президента Віктора Ющенка щодо визнання ОУН-УПА, яка була висловлена під час проведення заходів, присвячених 60-річчю закінчення Другої світової війни, буде найближчим часом реалізована.

Незважаючи на позитивні зрушення в державі, все ж даються взнаки проблеми, що їх отримала нова українська влада у спадок від попереднього режиму: корупція, хабарництво, безробіття, подолати які за короткий термін важко. Але без викорінення цих негативів подальший цивілізований розвиток України неможливий. Ми всі маємо усвідомити, що здобути владу – це лише один крок, хоча й важливий. Головне – попереду.

Тому Конгрес Українських Націоналістів повинен всебічно сприяти Президенту в реалізації його програми розбудови демократичної цивілізованої Української Держави.

Відповідальним кроком і складним випробуванням для мене було прийняття рішення очолити політичну партію Конгрес Українських Націоналістів, засновником і Головою якої була славної пам'яті Ярослава Стецько, котра своїм прикладом, своєю непохитною життєвою позицією завоювала довіру мільйонів українців як в Україні, так і в світі і крізь усе своє життя пронесла віру в Україну, в її щасливу долю. Переконаний, що ця відповідальність лягає і на ваші плечі. Тому ми зобов'язані завершити довготривалу боротьбу за Українську державність і ствердити Україну як національку українську державу. А це можливо лише за умови розбудови потужної політичної сили на засадах ідеології українського націоналізму.

Саме тому стержневим завданням Головного Проводу Конгресу стала розбудова партійних структур і збільшення членства в усіх, без винятку, регіонах України. І саме в цьому напрямку є відчутні позитивні зрушення, хоча вони, з різних причин, ще недостатні.

Так, за два роки кількість районних та міських в містах обласного значення організацій Конгресу збільшилася з 265 у 2003 році до 608 у 2005. Кількість сільських осередків партії – з 95 у 2003 р. збільшилась до 1430 у 2005 р. значно зросло членство Конгресу. Це стало можливим завдяки вашій наполегливій праці. Сьогодні відбуваються позитивні зміни у свідомості українців. Змінюється ставлення до ідеї побудови національної держави. До лав Конгресу вступає багато молоді, інтелігенції. Проте, хочу зазначити, що є й упущення. Не всі області належним чином використали наявний потенціал для розбудови і зміцнення структур Конгресу.

У більшості областей функціонують офіси організацій Конгресу, які надають юридичну та соціальну допомогу громадянам і намагаються правовими шляхами вирішувати існуючі проблеми області. Докладено усіх зусиль для технічного забезпечення обласних організацій сучасною офісною технікою та транспортними засобами.

У жовтні 2003 року ми заснували свою газету – «Нація і Держава». Символічно, що 14 жовтня, саме на свято Покрови, перше число газети знайшло свого читача. Мінімальний наклад газети 60 тисяч примірників, декілька раз наклад збільшувався до 100 тисяч, а під час президентської виборчої кампанії він двічі складав півмільйона примірників. Газету читають не лише в Україні, а й у світі – Америці, Німеччині, Великобританії, Канаді, Австралії та інших країнах, де живуть українці. Сьогодні стоїть питання про покращення якості газети, збільшення числа передплатників і читачів. Ми ставимо за мету, щоб нашу газету можна було придбати в кожній точці розповсюдження преси у будь-якому населеному пункті України.

Конгрес завжди займався видавничою діяльністю, випускаючи науково-популярні книжки, які покликані пробуджувати і зміцнювати національну свідомість українського народу. Так, за сприяння Конгресу була перевидана книга проф. Володимира Сергійчука „Полтавська трагедія України", перевиданий твір Миколи Міхновського „Самостійна Україна", побачила світ брошура Надії Клименко „Націоналізм і сучасність". Була організована виставка творів відомого українського художника Івана Марчука та видані календар і каталог його робіт.

За звітний період силами Конгресу видано понад 100 тисяч примірників брошур націоналістичного спрямування.

А в січні 2005 року вперше вийшла в ефір радіопередача „Нація", яка висвітлює всі сфери діяльності партії, доносить до широких кіл громадськості позиції українських націоналістів щодо актуальних суспільних питань.

У Секретаріаті Головного Проводу Конгресу з травня 2004 року працює прес-служба, яка займається розповсюдженням інформації про діяльність і досягнення Конгресу серед мас-медіа. Функціонують офіційні Інтернет-сайти Конгресу Українських Націоналістів і голови партії.

Усвідомлюючи гостру потребу в консолідації української нації, Конгрес співпрацює з державницькими партіями та громадськими організаціями. Крім того, у квітні 2004 року Конгрес став асоційованим членом Альянсу Європейських Націй (союз правих політичних партій країн Європейського Союзу, що має на меті визначати політику ЄС і створити структуру, яка сприятиме діалогу і співпраці між політичними силами країн-членів Союзу і країн, що звернулися із заявою про вступ до ЄС) як національно-патріотична партія, що вірить у Європу без політичного, економічного і культурного панування певної нації, як партія, що готова до співпраці з європейською спільнотою на гуманістичних засадах. Асоційоване членство в Альянсі покладає на нас велику відповідальність за національний напрямок розвитку як України, так і країн Європи, членів Альянсу.

Конгрес всіляко намагається виховати у кожного громадянина України національну самосвідомість, любов і повагу до рідної мови, культури, нашої історії, якою б трагічною вона не була. Ми є щасливе покоління, бо саме нам судилося жити в своїй незалежній державі і її розбудовувати. І від того, як ми це будемо робити, залежатиме мабутнє України й української нації.

Конгрес Українських Націоналістів завжди був в епіцентрі політичного життя країни. Ще у 2002 році наша партія задекларувала свою всебічну підтримку Віктору Андрійовичу Ющенку і протягом трьох років жертовно працювала для досягнення головної мети – перемоги блоку Віктора Ющенка „Наша Україна" на парламентських виборах, а в подальшому - перемоги на президентських виборах народного кандидата в Президенти Віктора Ющенка.

Наша партія активно протистояла зловживанням і репресіям з боку кучмівської влади. Влітку 2004 року Конгрес офіційно заявив про підтримку студентів сумських університетів, які виступили проти використання студентства владою у своїх політичних цілях. Молодіжна референтура КУН була в Сумах пліч-о-пліч із сміливими юнаками і дівчатами, які зважилися на активні дії проти утисків злочинної влади.

Окрім того, наша партія виступала проти необ'єктивного і упередженого висвітлення подій передвиборчих перегонів засобами масової інформації.

У серпні 2004 року біля приміщення Міністерства оборони України була проведена акція протесту проти скорочення Збройних сил та злочинного ставлення колишніх найвищих посадових осіб держави та Міністерства оборони до соціальних проблем військовослужбовців.

Ті умови, в які колишній уряд поставив наших військовослужбовців та членів їхніх родин - це безпрецедентний злочин перед українським народом. Нинішня влада намагається вирішити це питання.

Конгрес Українських Націоналістів брав активну участь у президентській виборчій кампанії. Наші люди працювали у виборчих штабах, дільничних та територіальних виборчих комісіях, виконували великий об'єм агітаційно-пропагандистської роботи. Коли Комітет Національного порятунку доручив мені очолити Народну Гвардію, Конгрес Українських Націоналістів організував понад 4 тисячі колишніх військовослужбовців, які забезпечили порядок під час проведення багатомільйонних акцій в столиці України і унеможливили будь-які провокації зі сторони колишньої влади.

Під час Помаранчевої революції близько 4 000 осіб перебували у складі Народної Гвардії, яка була створена Указом Голови Комітету Національного порятунку Віктора Ющенка 26 листопада 2004 року. Саме ці люди зробили титанічну роботу по блокуванню адміністрації Президента, Кабінету Міністрів України та інших установ. Вони, ризикуючи життям, незважаючи на сніг та холодні грудневі ночі, вистояли і виконали наказ народного Президента. Нагородою за відданість, згуртованість і професіоналізм стала беззаперечна перемога народного Президента Віктора Ющенка.

На честь інавгурації Президента Львівська молодіжна організація Конгресу підкорила Говерлу – найвищу гірську вершину України.

Конгрес Українських Націоналістів підтримує український спорт та сприяє патріотичному вихованню молоді, пропаганді здорового способу життя, утвердженню принципів традиційної української моралі. Влітку 2004 року Конгрес провів кілька молодіжних вишколів, зокрема в Карпатах і Криму, а в березні 2005 року під егідою Конгресу на базі Республіканського вищого училища фізичної культури, відбувся V міжнародний турнір з вільної боротьби серед юнаків та юніорів. У турнірі взяли участь близько 300 спортсменів, зокрема з Одеської, Харківської, Тернопільської та Чернівецької областей, а також Ізраїлю.

14 травня 2005 року в Будинку вчителя Конгресом Українських Націоналістів була проведена урочиста академія з нагоди 85-річчя від дня народження видатного українського політика, громадського і державного діяча, Голови ОУН (1991-2000), Голови КУН (1992-2003), президента Антибільшовицького Блоку Народів (1986-2003), народного депутата України трьох скликань Ярослави Стецько.

У березні 2005 року мною та Євгеном Гірником були зареєстровані в парламенті два законопроекти: „Про відновлення історичної справедливості щодо діяльності Організації Українських Націоналістів і Української Повстанської Армії", а також „Про внесення зміни до статті 6 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту". Розробка і внесення даних законопроектів були послідовним кроком в реалізації програми Конгресу Українських Націоналістів, а саме: кроком до визнання на державному рівні вояків ОУН-УПА.

Таким чином, Конгрес є політичною силою, яка активно виборює національні права українців, протистоїть злочинним намірам антиукраїнських структур, намагається дійти до кожного українця і вселити в його серце любов до Батьківщини. Кожен член Конгресу – справжній патріот, беззавітно відданий своїй країні, своєму народові. Адже з прадавньої глибини минулого до наших днів історія нашої державності – це торжествуючі сурми перемог і гіркота поразок. Це безприкладна жертовність в ім'я національного утвердження України, в ім'я свободи, добра, справедливості.

Це незламна велич духу справжніх синів і дочок України в часи найжорстокіших випробувань. Це відданість сьогодні справі всепереможного національного єднання в ім'я завтрашнього дня. Це торжество істини, коли кожен з нас, як і наші великі попередники, перед очима своїх дітей міг би чесно сказати – ми зробили все, що могли.

Це говоримо ми, члени Конгресу Українських Націоналістів, спадкоємці і продовжувачі тих славних і звитяжних справ, якими гордиться Україна, в які вірить і на які, ми переконані, покладає своє майбутнє.

Сьогодні Конгрес має право і обов'язок перед друзями, перед братами, перед Україною, перед світом промовити: „Хто ми, що зробили, що маємо зробити".

Ми чесно заявляємо, що ми не йдемо манівцями, не ховаємось за чиїсь спини, що в епіцентрах боротьби ми доводимо свою могуть, свою правоту, свою спроможність повести за собою нові імена.

«Ми переможемо», – було написано на козацьких хоругвах. «Ми переможемо», – складали клятву юні герої і сивочолі звитяжці, стаючи на бій з більшовизмом і нацизмом.

«Ми переможемо», – наші знамена височіли на Майдані, в маленьких селах і великих містах. Ми перемогли. Бо в наших душах не було ні краплі страху, зневіри чи байдужості.

Ми радіємо перемогою української революції, але ми не в ейфорії від переможних барабанів, бо знаємо, що попереду ще довга дорога до загального торжества нашого національного духу, нашої національної ідеї. І цю дорогу до повної перемоги ми можемо пройти тільки разом.

Бажаю делегатам Збору обрати достойний Провід, який забезпечить реалізацію намічених цілей.

Слава Україні!

ДО НОВИХ ЗВИТЯГ НАЦІОНАЛІЗМУ!

ПІД ТАКИМ ДЕВІЗОМ ВІДБУВСЯ VIII ЗБІР КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

29 травня 2005 року, о 10-й годині, у Будинку культури Національного технічного університету „Київський політехнічний інститут" розпочав роботу VIII Збір Конгресу Українських Націоналістів. Зібралося понад 700 делегатів з усіх областей України, Києва та Севастополя, Автономної республіки Крим, які представляють 608 районних і міських, 1430 селищних та сільських організацій, що об'єднують близько 20 тисяч членів організації. Підсумки роботи КУН за звітний період, переобрання керівного складу партії, формування стратегії подальшого розвитку Конгресу, концепція участі партії у виборчій кампанії 2006 року – на цих питаннях зосередилися учасники форуму, який став найбільш представницьким в історії Конгресу.

Форум відкриває Голова КУН Олексій Івченко.

Урочисто і піднесено звучить Гімн „Зродились ми великої години".

Освятивши зібрання, благословивши його від імені Святішого Патріарха Київського і всієї України-Руси Філарета, святий отець наголосив:

- Сьогодні хтось опустив руки, хтось каже: „Годі боротися, уже все зроблено!" Але то неправда. І сьогодні нам треба боротися всім разом. До цього кличе нас любов до знедоленого народу – християнське почуття, заповідане нам Богом. Слава Україні! Слава Ісусу Христу!

Хвилиною мовчання високий форум вшановує славну пам'ять колишньої Голови Конгресу Слави Стецько, члена Головного проводу Богдана Павліва та членів Конгресу, які відійшли у вічність.

Головуючий **Микола Пшевлоцький** надає слово першому заступнику Державного Секретаря **Івану Васюнику**, який зачитує привітання Президента України Віктора Ющенка учасникам VIII Збору Конгресу Українських Націоналістів:

„Шановні делегати, соратники, друзі! Прийміть мої найщиріші вітання з початком роботи вашого форуму. Конгрес Українських Націоналістів завжди був в авангарді боротьби за здобуття і зміцнення Української Державності, утвердження національної ідеї. Після нашої спільної перемоги перед Україною відкриваються нові історичні можливості для реалізації кращих національно-демократичних цінностей у контексті Європейського вибору.

Сьогодні, як ніколи, гарантія успіху української справи - в нашій єдності. Допоки є сили, які протидіють формуванню єдиної нації, допоки робляться спроби дезорієнтувати та роз'єднати наш народ, ми маємо діяти як єдина сила, максимально координуючи плани та вчинки.

Третє тисячоліття вимагає нових світоглядних орієнтирів. Маємо змінюватися, сприймаючи та гідно відповідаючи на виклики, які несе нам майбутнє, об'єднуватися перед величчю поставлених завдань.

Переконаний, що Конгрес і надалі залишатиметься одним із головних політичних рушіїв розбудови оновленої Української держави.

Бажаю Вам успішної роботи, чітких рішень, реалізації потужного потенціалу партії в ім'я торжества нашої спільної справи.

Слава Україні!

Віктор Ющенко".

З думками та побажаннями Президента України перегукуються основоположні тези звітної доповіді голови КУН **Олексія Івченка.**

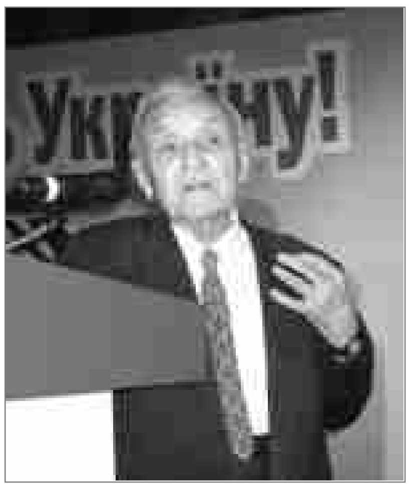
До мікрофона підходить ветеран національно-визвольних змагань, особиста зв'язкова Головнокомандувача Української Повстанської Армії Романа Шухевича, одна із засновниць КУН **Дарія Гусяк**:

„Ми зібралися, - каже пані Дарія, - в особливих умовах. Зроблено важливий крок до завоювання повної незалежності Української Держави. Перед нами ще велика праця. І, дивлячись на те, скільки зробили наші попередники, маємо брати з них приклад і продовжувати велику справу".

Мужня комбатантка з глибокою любов'ю і вдячністю згадує славних борців, які в ім'я національної ідеї карались, мучилися, але не каялися. Серед них особливе місце належить Славі Стецько. Старше покоління борців виховало чудову молодь, яка стала рушійною силою помаранчевої революції, молодь, яка вже ніколи не терпітиме зневаги, гніту, поневолення. Дарія Гусяк бажає усім членам КУН працювати так, як працювала Слава Стецько в ім'я абсолютної перемоги нашої національної справи.

До слова запрошується голова Секретаріату Конгресу **Степан Брацюнь.** Він звернув увагу на те, що Збір відбувається в День Києва. І це знаменно: мета Конгресу – здобуття влади, що збудеться лише за умови, що п'ємонтом націоналізму стане столиця. З цього приводу колись дуже влучно висловився Євген Коновалець: „Шлях до Львова йде через Київ".

>

нація і держава
31.05 – 6.06. 2005 р.

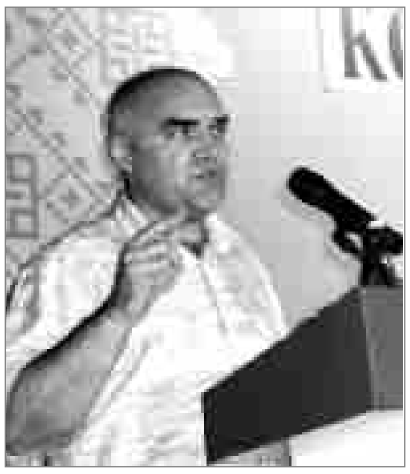
ДО НОВИХ ЗВИТЯГ НАЦІОНАЛІЗМУ!

ПІД ТАКИМ ДЕВІЗОМ ВІДБУВСЯ VIII ЗБІР КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

VIII Збір КУН відбувається в особливий час, коли Президентом України вперше став патріот – Віктор Ющенко. Виникли сприятливі умови для посилення націоналізму не лише в культурі, а й в інших сферах життя: економічній, політичній і соціальній. Ми повинні показати усьому світові перевагу побудови держави на принципах націоналізму. Не даремно Я. Стецько сказав, що без національної революції не може бути революції соціальної. Справді, національна держава має перебудувати ціле життя на нових засадах, виховати громадянина на нових, героїчних ідеалах, продовжити золоту нитку національного виховання, яку заплутали в клубок Аріадни наші доморослі соціалісти та демократи.

Степан Брацюнь наголосив, що за два роки, що минули від попереднього Збору, в роботі Конгресу відбулися значні позитивні зміни. Завдяки сприянню голови Конгресу, а також Економічної Ради створено нову матеріально-технічну базу партії. Великим тиражем виходить газета „Нація і держава". У складі Секретаріату створено Прес-службу Конгресу. Почали діяти офіційні Інтернет-сайти Конгресу і голови партії. В лави Конгресу прийшло багато молодих людей – виховується нове покоління, яке втілюватиме ідеї націоналізму в життя. Протягом двох останніх років по всій Україні проведено багато масових заходів, спрямованих на популяризацію нашої ідеології. Конгрес успішно співпрацює з багатьма братніми партіями та громадськими організаціями. Ведеться титанічна робота по створенню духовного середовища справжніх лицарів ідеї та чину.

Концептуально прозвучали виступи заступників Голови КУН **Володимира Борейчука** та **Євгена Гірника**, які зосередили свою увагу як на питаннях внутрішньопартійного життя, так і на проблемах міжпартійних стосунків та співробітництва.

Голова Донецької ОО КУН **Марія Олійник** з прикрістю говорила про те, що, незважаючи на перемогу помаранчевої революції, в житті доннечан не відбулося ніяких позитивних зрушень. При владі залишилися старі функціонери – представники Партії регіонів, які нині переходять в інші партії, діють під прапорами провладних структур, всіляко шкодячи новій владі. Обласна державна адміністрація демонструє, що в країні Президент - не Ющенко. В області все далі занепадає економіка, зростають ціни. Саботується виконання програми Віктора Ющенка. Триває переслідування тих, хто на виборах голосував за народного кандидата.

Тож нині головне завдання донецьких націоналістів – інформувати Президента України Віктора Ющенка про всі неподобства, що їх чинять перефарбовані представники старої влади, і якомога швидше домогтися бажаних кадрових змін. Не можна далі терпіти такого становища, коли до „нових" органів влади не допущено жодної кандидатури за списком коаліції „Сила народу".

Віримо в те, що Донеччина очиститься нарешті від корумпованої антиукраїнської плісняви, і настане нарешті час, коли можна буде гордитися тим, що ти - донеччанин. Для цього діє на Донеччині організація Конгресу Українських Націоналістів. Ми віримо нашому Президенту Віктору Ющенку, разом з яким здобудемо перемогу над донецьким злом.

Багато слушних і мудрих думок висловили представники обласних організацій Конгресу: Хмельницької – **Олесь Вітряний**, Київської – **Ігор Токар**, Рівненської – **Ігор Кривко**, Тернопільської – **Володимир Ткач**, Харківської – **Богдан Дяків**, Чернівецької – **Борис Шевчук**, Запорізької – **Василь Тимчина,** Львівської – **Михайло Вовк**, Житомирської – **Микола Крук**, Вінницької – **Віталій Гусар**, Дніпропетровської – **Юрій Береза**, Дніпропетровської міської – **Дмитро Синиця**, Здолбунівської районної на Рівненщині **Ігор Солтис** та інші.

Від імені голови Братства вояків ОУН-УПА Михайла Зеленчука виступив **Юрій Лопатинський**, який з почуттям великого задоволення пригадав дні помаранчевої революції, коли на Майдані в колі соратників Віктора Ющенка часто можна було побачити голову КУН Олексія Івченка. Колишні вояки ОУН-УПА покладають великі надії на КУН, готові всіляко допомагати братній організації в її нелегкій боротьбі за перемогу на виборах 2006 р.

З вітальним словом від голови проводу ОУН(р) Андрія Гайдамахи виступав **Олег Вітвицький**, а від голови проводу ОУН Миколи Плав'юка - Сергій Кот.

Делегатів VIII Збору КУН щиро привітали народний депутат **Геннадій Удовенко**, голова Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих **Євген Пронюк**, голова Української республіканської християнської партії **Микола Поровський,** голова секретаріату Української НП **Богдан Соколовський**, народний депутат України **Володимир Бондаренко**.

Вітальні листи і телеграми на адресу VIII Збору КУН надійшли від архієпископа Харківського і Полтавського Ігоря, Голови Латвійського Сейму Яніса Страусе, Світової ліги українських політичних в'язнів та багатьох інших організацій з України та з-за кордону.

Бурхливими оплесками привітали учасники Збору колишнього Головнокомандувача УПА **Василя Кука**, виступ якого був сповнений політичної мудрості, мужності і шляхетності.

Тепло зустріли присутні в залі полум'яний виступ ветерана визвольних змагань **Петра Січка.**

Обідню перерву в роботі збору голова КУН **Олексій Івченко** використав для зустрічі з представниками ЗМІ. Учасників прес-конференції цікавили різні аспекти діяльності як провідної в Україні націоналістичної партії, так і її лідера - видатного політичного і державного діяча. В зв'язку з недавньою бензиновою кризою запитання журналістів стосувалися головним чином енергетичних проблем, шляхів подолання залежності України від Росії в цьому надзвичайно важливому сигменті економіки, а також вагомого внеску в цю справу, на який спромігся Олексій Івченко як керівник НАК „Нафтогаз України". Недаремно Президент України висловив йому подяку як головному ліквідатору бензинової кризи.

На всі запитання журналістів О. Івченко дав змістовні відповіді, сповнені вірою в те, що Україна неодмінно переможно вийде з будь-якої скрути, хай хоч як це засмучує її ворогів.

Націоналізм – совість і честь української нації. Стосунки між членами організації націоналістів мають бути кришталево чистими, високодуховними, підпорядкованими вищій меті – служінню інтересам нації. Тож з особливою увагою і прискіпливістю поставилися делегати як до звіту Етичної комісії, з яким виступив її голова Ярослав Ульгурський, так

Борітеся - поборете!

Творець і довголітній лідер КУН славна Слава Стецько в останні роки свого життя тяжко хворіла, що негативно позначилося на деяких аспектах діяльності організації. Тож і рядові її члени, і керівники всіх ланок довго думали і радилися перш ніж два роки тому доручити керівництво партії Олексію Івченку. На нього покладалося нелегке і почесне завдання – вдихнути новий потік життєдайної енергії в усі структурні ланки, перетворити організацію на бойовий загін революціонерів, здатний стати справжнім авангардом нації. І, як показали події Помаранчевої революції, Олексій Івченко з честю виправдав покладену на нього місію: в ці напружені доленосні дні йому було доручено керівництво Народною гвардією, яка стала надійною перепоною на шляху тих, хто міг застосувати силу для придушення Майдану. Тож з великим ентузіазмом привітали делегати VIII Збору друга Олексія Івченка з повторним обранням його головою Конгресу Українських Націоналістів.

З глибоким розумінням і почуттям відповідальності делегати поставилися до формування керівних органів Конгресу. Після того як були оголошені запропоновані Олексієм Івченком кандидатури членів Головного проводу, прозвучали критичні зауваження стосовно деяких з них, а також щодо відсутності у вищому керівному органі представників деяких обласних організацій. Думками з порушених питань поділився голова Конгресу.

Олексій Івченко щиро подякував товариству за високу довіру і, оприлюднюючи своє бачення близької і віддаленої перспектив Конгресу говорив лаконічно і промовисто, емоційно і конструктивно. Не для ролі вічного опозиціонера до існуючої влади, політичного маргінала творилася організація Славою Стецько. Покликання КУН в тому, щоб стати партією влади. Завдання, поставлені на порядок денний Помаранчевою революцією повною мірою впровадить у життя тільки Національна революція. Тож ми зобов'язані мислити і діяти як справжні революціонери. Не для нас тип „діяча", який звик, палко покритикувавши недоліки, спокійно повертатися додому, для того щоб і пальцем не ворухнути для поліпшення ситуації в організації.

Дехто уявляє собі демократію як анархію, хоч насправді демократія – то, в першу чергу, зразковий порядок, бездоганна дисципліна. І в рядах Конгресу Українських Націоналістів має панувати культ зразкової військової дисциплінованості, зразки якої були не раз продемонстровані в дні Помаранчевої революції.

Винятково високою має бути роль керівника тієї чи іншої структурної ланки. І якщо хтось відчуває, що йому не під силу така ноша, він має негайно і чесно у цьому зізнатися.

Ніщо не повинно стримувати партійні ряди у виконанні поставлених завдань. А вони дуже високі. В Україні під час виборів діятиме 33 тисячі виборчих дільниць. І якщо ми хочемо добитися вагомого успіху на кожній ділянці, тож маємо розбудувати відповідну кількість осередків. Для цього треба працювати засукавши рукави, котити плуга так, щоб, образно кажучи, аж іскри сипалися. До перемоги слід не йти, а бігти. Ми не маємо права на поразку, бо нам не простять цього мільйони тих, хто в тяжкій боротьбі за ідеали українського націоналізму поклав свої голови.

Олексій Івченко заявив, що неодмінною складовою його стилю керівництва буде жорсткість у підборі кадрів, в оцінці діяльності того чи іншого керівника. Не практикуватиметься поблажливість на підставі того, що, мовляв, недолугий керівник – „добра людина".

Квінтесенцією інтелекту і волі Конгресу Українських Націоналістів стала прийнята збором „Заява про участь організації у парламентських і місцевих виборах 2006 р." Робота над цим документом була тривалою і вдумливою. І, як сказав головуючий Микола Пшевлоцький, в руслі визначених орієнтирів ми йтимемо до омріяної мети вже як самостійна політична сила, а не як ті, що підносять набої до не своїх гармат.

Одностайно приймається звернення до Президента України про присвоєння видатній доньці нашого народу Славі Стецько звання Героя України і про створення музею Ярослава Стецька та Слави Стецько.

Делегати схвалюють Заяву про концепцію інституту Національної Пам'яті, а також відповідне звернення до Президента України; звернення щодо визнання ОУН-УПА воюючою стороною у ІІ світовій війні; звернення з приводу відзначення століття з дня народження Степана Бандери; заяву з приводу намагання деяких провладних сил впровадити в Україні другу державну мову.

VIII Збір Конгресу Українських Націоналістів оголошується закритим.

На сцену, яка щойно була суто діловою, а тепер приготувалася до святкового концерту, виходить народний артист Олександр Пономарьов. Він заспівує Державний гімн України. Священну мелодію підхоплюють сотні голосів націоналістів і в серці кожного з них - палка і ніжна, вимоглива і жертовна любов до матері України.

Василь Заєць

Склад Головного проводу Конгресу Українських Націоналістів,

обраний на VIII Зборі Конгресу

1. **Івченко Олексій - голова Конгресу**
2. **Борейчук Володимир**
3. **Вовк Михайло**
4. **Гірник Євген**
5. **Олійник Марія**
6. **Брацюнь Степан**
7. **Дяків Богдан - голова Харківської ОО Конгресу**
8. **Лопушанський Андрій - голова Київської ОО Конгресу**
9. **Максимович Олег - голова Волинської ОО Конгресу**
10. **Пшевлоцький Микола - голова Львівської МО Конгресу**
11. **Ткач Володимир - голова Тернопільської ОО Конгресу**
12. **Береза Юрій- голова Дніпропетровської ОО Конгресу**
13. **Борович Богдан - заст. голови Івано-Франківської ОО Конгресу**
14. **Вітряний Олесь - голова Хмельницької ОО Конгресу**
15. **Гафінова Люба - голова Черкаської ОО Конгресу**
16. **Гук Микола - головний редактор газети "Нація і держава"**
17. **Гусар Віталій - голова Вінницької ОО Конгресу**
18. **Данилиха Ігор - голова секретаріату Львівської ОО Конгресу**
19. **Дідусь Роман - заст. голови Львівської ОО Конгресу**
20. **Кінаш Ігор - голова Івано-Франківської МО Конгресу**
21. **Кривко Ігор - голова Рівненської ОО Конгресу**
22. **Лемик Ярослав - член проводу Львівської ОО Конгресу**
23. **Лупаков Євген - заст. голови Київської ОО Конгресу**
24. **Мохналь Михайло - голова Київської МО Конгресу**
25. **Овчарук Василь - голова Кримської ОО Конгресу**
26. **Панькуш Іван - член обласного проводу Тернопільської ОО Конгресу**
27. **Перегінчук Михайло - голова Одеської ОО Конгресу**
28. **Петренко Володимир - голова Херсонської ОО Конгресу**
29. **Попович Василь - член обласного проводу Івано-Франківської ОО Конгресу**
30. **Рій Євген - голова Бучацької РО Конгресу**
31. **Сахацький Олександр - заст. голови Київської ОО Конгресу**
32. **Сахацький Сергій - керівник прес-служби Конгресу**
33. **Тимчина Василь - голова Запорізької ОО Конгресу**
34. **Токар Ігор - голова секретаріату Київської ОО Конгресу**
35. **Тріщенко Віктор - голова Кіровоградської ОО Конгресу**
36. **Федів Тарас - заст. голови Львівської МО Конгресу**
37. **Ференц Петро - заст. голови Закарпатської ОО Конгресу**
38. **Філімоненко Костянтин- голова Луганської ОО Конгресу**
39. **Чибрас Володимир - голова Бережанської РО Конгресу**
40. **Янчук Микола - заст. голови Хмельницької ОО Конгресу**

По завершенню Збору відбулося засідання новообраного Головного проводу Конгресу, на якому заступниками голови КУН було обрано: Володимира Борейчука, Михайла Вовка, Євгена Гірника, Марію Олійник. Головою Секретаріату Головного проводу обрано Степана Брацюня.

НЕУКРАЇНСЬКА ТОПОНІМІКА УКРАЇНСЬКОЇ СТОЛИЦІ

Шановний читачу, як там у вас? Чи не живете, часом, на вулиці Колекторній? Чи Асенізаційній? Чи, з іншого боку, вулиці Сталіна не маєте? Чи принаймні Леніна? І чи милують ваш слух такі назви? Не дуже?

Та байдуже – у незалежній Україні дуже добре і з вулицями імені Рози Люксембург, котра категорично заперечувала свого часу право на самостійне існування не тільки українського, а й польського, індійського чи литовського народів. Не кажучи вже про незчисленні вулиці Ілліча та Жовтневі. Всім цим топонімічним багатством Україна та її столиця зустріли гостей Євробачення. Із цим Україна йде до Європи.

Отож: *Автозаводська, Автопаркова, Віскозна, Депутатська, Зовнішня, Комбінатна, Кондукторська, Лінійна, Лісозахисна, Локомотивна, Малоземельна, Машиністівська…* Це не терміни із тлумачника іноземних слів і не назви статей енциклопедії. Це кілька назв вулиць української столиці – міста Києва. Крім відверто безглуздих чи неблагозвучних назв, у головному місті держави, влада якої проголосила дотримання демократичних цінностей та курс на прискорену європейську інтеграцію, десятки вулиць названі на честь більшовицьких лідерів, полководців, чекістів та партійних митців. Скажімо, є вулиця на честь матроса Полупанова, котрий особисто у січні 1918 року розстрілював у Києві українських патріотів, чи на честь головного радянського прокурора Криленка, який був одним із творців та ідеологів "революційного правосуддя", чи на честь письменника Максима Горького, котрий заперечував сам факт існування української мови, звучи її "малоросійським наріччям". Є й вулиці Комінтерну, Жовтнева, Більшовицька, 40-річчя Жовтня, Ілліча (себто Ульянова-Леніна) і навіть Крейсера "Аврора", котрий подав у жовтні 1917 року сигнал до початку більшовицької революції.

Один із активних діячів "Просвіти", кандидат філологічних наук Юрій Гнаткевич днями виступив із великою статтею, присвяченою проблемам київської топоніміки. Він стверджує, що столична влада навмисно зберігає неукраїнське обличчя Києва, і вимагає рішучих і швидких змін київської топоніміки. З ним солідарний політолог Ігор Лосєв, котрий вважає, що в українській столиці не повинно бути назв не тільки на ознаменування імперських діячів, а навіть на честь українських націонал-комуністів чи українських радянських формувань, як-от Червоного козацтва. Натомість мають постати вулиці, названі на честь військових командирів армій УНР, ЗУНР, на честь вояків ОУН-УПА, інших героїв антибільшовицького Опору.

Інший політолог, Віктор Каспрук, пропонує максимально розширити список замінюваних топонімів, включивши туди неблагозвучні назви та найменування, пов'язані із радянськими реаліями, як-от "вулиця Радгоспна" тощо. Й обов'язково треба, наполягає він, надати низці вулиць імена достойників культури "розстріляного Відродження" (такі назви є, але їх мало), а також поетів, митців, кінорежисерів 1960-х років, коли відтворювалася українська культура, перед тим понівечена у часи сталінщини.

Натомість науковець і письменник Максим Стріха наголошує, що в справі перейменування столичних вулиць і площ треба бути виваженими. Скажімо, перший принцип – це повернення історичних назв, наголошує він. Другий принцип – це увічнення імен діячів політики та достойників культури, безпосередньо пов'язаних із Києвом та з українською справою. Третій принцип – це збереження та збільшення топонімів на ознаменування подій світової історії та осіб, тим чи іншим боком (але позитивно) дотичних до України – адже у Польщі не забувають про те, що їхня країна розташована в Європі, і вулицю, скажімо, названу на честь Моцарта, ніхто не збирається перейменовувати.

А поки точаться дебати між інтелектуалами, поки Юрій Гнаткевич оголошує про початок з червня масової акції "Український столиці – українське обличчя!", Київрада не виявляє намірів змінити свою попередню політику, відтак вулиці Мазепи чи Петлюри у Києві немає, натомість посеред столиці височить пам'ятник Леніну, від нього починається вулиця Червоноармійська, яку перетинає вулиця Ульянових. А ще продовжує жити чимало пікантних топонімів – просто дивина, що такі назви вулиць можливі на початку XXI століття у державі, яка вважає себе цивілізованою: *Орбітна, Перспективна, Планетна, Ракетна, Санаторна, Санітарна, Семафорна, Снайперна, Силікатна, Товарна, Фанерна…*

От так і живе українська столиця.

Віктор Стриж

25 травня державна виконавча служба Залізничного району Сімферополя за поданням Пенсійного фонду арештувала рахунки редакції єдиної в АР Крим україномовної газети „Кримська світлиця". За борг у сумі 6 тисяч гривень.

2003 р. уряд В. Януковича позбавив цю газету державної підтримки. В жовтні минулого року за вказівкою того ж уряду вимкнули єдину на півострові україномовну FM-станцію - радіо „Бриз" Військово-Морських Сил України, а в травні нинішнього року флотське радіо позбавили енергоживлення і від'єднали від середньохвильового радіопередавача. Теж за борги ВМС за спожиту електроенергію. Таким чином, нинішня демократична влада завершила справу, започатковану попередньою корумпованою: шовіністи всіх мастей з українським словом в Криму мають спокій!

ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ЗМІ В КРИМУ КУЮТЬ КАЙДАНИ

Добивши таким чином українські ЗМІ на півострові, новопризначений кримський прем'єр Анатолій Матвієнко з полегшенням заявив кореспонденту „Бризу", що спершу „треба платити гроші", а широкому загалу повідав, що не бачить в Криму українців. Перебуваючи в Севастополі, до українських моряків пан Матвієнко не завітав - теж, напевне, не бачить там національного флоту.

Ось в таких інформаційних умовах на півострові живуть українці. Що стосується кримської російськомовної преси, то тут повний „алюр". На її фінансування кримський уряд запланував на поточний рік близько 3 млн. грн. Виявляється, кримський прем'єр таки зір не втратив - бачить, але погляд його спрямований виключно на російськомовних кримчан, на шовіністичних поглядах більшості з яких збирається зміцновати тут позиції народного Президента.

На півострові складається парадоксальна ситуація. Радіо „Бриз" та „Кримська світлиця" були єдиними тут ЗМІ, які твердо і послідовно підтримували „Нашу Україну" ще з часів виборів до Верховної Ради України, найактивніше відстоювали в АРК українську державну ідею, не лише пропагували, але й приймали безпосередню участь в помаранчевій революції, а сьогодні тими, кому вірили, за кого боролися і кого привели до влади, поставлені у фінансовий цейтнот. Такого не було ні в часи Кравчука, ні в часи Кучми. Головний редактор ТРК ВМС „Бриз" капітан 1 рангу Мирослав Мамчак вважає, що такий стан є помстою біло-голубих залишків при владних структурах за тверду державницьку позицію, і говорить, що в 1992-1994 роках в Криму було легше працювати. Віктор Качула, головний редактор "Кримської світлиці", в інтерв'ю радіо „Свобода" сказав, що „відчай і розпач прийшов на зміну сподіванням на нову владу".

Виходить, що українці в своїй країні на державну підтримку не мають права. Їм, як і в недавні колоніальні часи, належить щодня слухати та читати нерідною мовою про ностальгію колоністів за втраченою ними „історічєской Родіной". А щоб не створювати останнім духовного дискомфорту на колись окупованому ними півострові, треба просто українську пресу там закрити. Найдемократичніший спосіб – за борги.

Отже, якщо стара влада кувала для українських ЗМІ кайдани, то вже нинішня наділа їх на руки української преси. За цим стоїть спроба остаточно позбавити Крим українського духовного медійного поля. А вибори до Верховної Ради України не за горами. Видно, хтось знову розраховує в'їхати з Криму до парламенту на червоному коні шовінізму, укотре розтоптавши державницький світогляд кримчан, а з ним і їхні надії на результати помаранчевої революції. Недаремно ж керівництво Концерну телебачення і радіомовлення України (у Києві!) заявило керівнику ТРК „Бриз", що їм все одно хто, що і якими мовами мовить в Криму, а сам його президент В. Іщук відмовився від зустрічі. У Сімферополі говорять, що відмовився помагати „Кримській світлиці" і віце-прем'єр Микола Томенко. То ж, справді, за що кримські українці боролися - на те і напоролися.

Але українці в Криму таки є. І незабаром їх побачить і почує не лише Матвієнко, але й вся Україна!

Ярема Качур, м. Севастополь

ЗЛОДІЇ ВСЕ ЩЕ ПРИ ВЛАДІ

Нагадаю загальновідоме висловлювання про те, що революції задумують генії, виконують фанати, а плодами її користуються злодії. Ось про таких злодіїв і мова. Я маю на увазі сьогоднішні органи державної влади в Україні. Хоч розікрали вже півдержави, а не було в історії незалежної України ще жодного гучного корупційного процесу. На Житомирщині, зокрема на нашій провінційній Коростенщині, давання хабарів в різних державних установах – то сумне звичайне правило. І починаючи з поліклініки-лікарні, де можна так і ходити цілий день з розстебнутим гаманцем, та закінчуючи різними житловими конторами, відділами субсидій, податковою міліцією, судами і т.д.

Ось нещодавно мені розповів мій добрий знайомий про одну сумну судову епопею, коли його пані суддя іменем України(!) обібрала на 600 гривень. Звісно, що не в державну касу. Запропонував йому звернутись до відповідних органів. І мій добрий знайомий з мене лише посміявся, сказавши з сумом, що його куцого сімейного бюджету не вистачить на таку боротьбу за правду. Ось так і живемо, як у лісі: десь там по верхівках дерев відбуваються революції, змінюються уряди, а внизу - тиш і блаж і смердота від гниючого болота.

Віктор Штанченко, член КУН, м. Коростень

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ

Дай, Боже, щастя,
пане редакторе!

Чи чули Ви, що Зварич не має диплома, і тому не може бути дипломованим міністром? Наш політикум коло сухої верби на порядок денний цього інциденту не вносив, бо ще відпочиває після президентських виборів. Але приїздив якийсь учений пенсіонер наточити березового соку та подивитися, чи вже виросли гриби, і розповідав про Зварича у барі "Під оборогом".

Диплом, - казав, - це додаток до розуму, а не розум - додаток до диплома, бо сам диплом розуму не додає. У кожному дитсадку, в школі, серед професорів, не кажучи вже про міністрів, є мудрі і не дуже. Пропорція всюди однакова: на стільки-то розумних припадає стільки-то ще розумніших. Так само щодо порядності. У Києві є академік від археолога, що постійно толочиться по українській історії. У нього навіть прізвище таке - Толочко. Толочилися по Україні Батий, Петро І, Гітлер, Сталін, Каганович. Правда, то були неукраїнці і не мали вищої освіти. Сталін навіть духовну семінарію не потрафив закінчити, попри те став генієм усіх часів і народів - донині Вітренко з Симоненком його не можуть забути. Диплом, може, й не надто потрібна річ. Однак якщо Зварич розумний і без диплома, то чому не придивився, що в Україні здобути високий диплом не важче, ніж в Америці стати безробітним. Він уже стільки років у Верховній Раді, а там усі - як не доктори, то бодай кандидати наук. Міг би запитати, наприклад, Вітренко, Табачника, Медведчука, „проффесора" Януковича, як в Україні стають докторами, а коли б так, скажімо, Вітренко не хотіла поділитися досвідом, то запитати Мороза, як він, за його словами, зробив її доктором. Коли б і той не сказав, то можна б спитати якогось доктора не настільки принципового ідеологічно, наприклад, Гладія. А якщо б перед Зваричем виникла проблема, як стати доктором без диплома про вищу освіту, то пораду міг би дати Чорновіл, який був записаний на факультет післядипломної освіти, хоч не має диплома. В Україні для отримання дипломів усі дороги відкриті. Аби гроші та посади -вибирай на будь-який смак. Нині в кожному райцентрі - принаймні два-три академіки. Дипломованих щодалі більше, а вчених - менше. В Італіях-Португаліях дивуються, що всі заробітчани з України з дипломами. Погодьтеся, приємно відчувати, що ти не маєш вищої освіти, а в тебе миє санвузол і вигулює собаку імпортний спеціаліст - магістр або й кандидат. Перед летальним кінцем Совєтського Союзу серед партноменклатури була пошесть на здобуття вчених ступенів і звань. Поголовно всі ставали кандидатами всіляких наук - нутром відчували, що Союз скоро гигне і високі дипломи знадобляться. Тепер ця епідемія вже стала пандемією. Бідний україноамериканець Зварич того не зауважив, хоч має себе за доктора філософії. Виходить, у нього нема не тільки диплома, а й ще чогось, може, менше, але теж важливого? Як гадаєте, пане редакторе?

З пошануванням

Гринь Волохатий

нація і держава

31.05 – 6.06. 2005 р.

“РАННІ СЛОВ’ЯНИ” ГРИГОРІЯ ВАСИЛЕНКА

Віднайдена книга з історії України важить інколи більше ніж виграна битва.

Єлизавета Гулевич

Коли знищено писемні джерела, коли нашу історію пишуть чужинці, коли наукові історичні дослідження замінюються послуговуванням черговому окупанту – тоді правдиве слово історії говорять економічні взаємини. Матеріальні багатства, дорогоцінні метали, гроші (як еквівалент акумульованої енергії) – їх перетікання з однієї країни в іншу підлягають тому ж самому закону збереження енергії, яким користуються фізики. Простежуючи рух таких умовно фінансових потоків, легко передбачити злет або падіння тієї чи іншої держави чи раптово з'явленої силової групи і відтворити істинну історичну картину подій.

Такий метод відтворення історичної правди використав доктор економічних наук Григорій Василенко в дослідницькій праці „Держава ранніх слов'ян". Шістдесят років по крихтах збирав він прадавню історію України. Особливу увагу Василенко звернув на археологічні знахідки найдавнішого заліза на території сучасної України. Вже в часи розквіту Хетської держави побутував вислів: „У кого залізо – у того і сила". Українські знахідки заліза (Гордіївський могильник, археологи В. Загоруйко і В. Прилипко) давніші за Хетські, а це вже незаперечний доказ могутності праукраїнської держави. Підтвердження цієї думки автор шукав в писемних і фольклорних джерелах інших народів, де вони краще збереглися, ніж в Україні. Будучи учасником Другої світової вій ни, Григорій Кирилович через всі фронти проніс початок рукопису цієї праці і продовжував ці історичні розвідки до останніх днів свого життя.

В січні 1994 року його не стало. Своїм прихильникам Василенко залишив нарис „Ранні слов'яни". Книга й досі не надрукована. Тож на вашу прихильну увагу, шановні читачі, пропонується короткий переказ цієї книги.

ДЕ СХОВАЛИСЬ ДЖЕРЕЛА ТАЄМНІ?

Одна з найдавніших вітчизняних пам'яток нашої історії - "Повість врем'енних лет" літописця Нестора, в основу якої покладено повідомлення хроністів Греції Георгія Амартола, Фотія, Феофана, Синкела. Ці документи подають опис подій з 852 року, девятого року царювання візантійського імператора Михаїла III. Офіційне візантійське джерело - хроніка послідовника Георгія Амартола фіксує похід русів на Константинополь.

В 40-х роках XX ст. вітчизняним історикам стали відомі документи, в яких руси згадуються в період з IV по VII ст. Це повідомлення сірійського історика Захарія Ритора (датується трьома століттями раніше офіційного візантійського джерела), грузинського історика Георгія Мтацміделі (1043 р.), Степенна книга – літописний документ XVI ст. Але ці джерела потребують надійного підтвердження іншими джерелами, позаяк мають велику різницю в часі. Тому питання - з якого часу наші предки мали самоназву руси - залишається відкритим.

Геосид, Софокл, Евріпід, починаючи з VII століття до н.д. (початок епохи заліза), східних слов'ян іменували венедами. Пізніше слов'ян називають скіфами, сарматами, гунами, аланами, антами та іншими іменами. З цих імен тільки венеди і анти були етнічними. Всі інші назви були узагальненими, збірними (пірати теж збірна назва морських розбійників з різних країн). Вони східних слов'ян об'єднували в конгломерат з іраномовними та тюркомовними племенами, які в давні часи мешкали на просторах Південно-Східної Європи. Під цими іменами і загубилася пам'ять наших предків, і їхня історія в епоху до Київської Русі має багато таємного і загадкового.

У науковій літературі відбираються тільки ті стародавні джерела, в яких згадуються венеди, анти і славини. Тому вважається, що всі доступні джерела вичерпані і залишається тільки можливість опиратися в своїй роботі переважно на археологічний матеріал та дещицю лінгвістичних даних. Насправді є ще не вичерпані джерела.

В першу чергу, – це фольклор германських народів, особливо їхньої скандинавської гілки. В давніх скандинавських квидах і сагах є унікальні свідчення про культуру, побут і звичаї східних слов'ян. Але внаслідок того, що германці іменували мешканців Подніпров'я гунами, історики нового часу обходять ці матеріали. Теж саме можна сказати про праці германських і скандинавських істориків середньовіччя: Адама Бременського, Гельмгольда, Саксона Граматика, Йогана Меурсия та інших. Сучасні історики гунами вважають тільки тюркські племена. Тому всі події, в яких слов'яни виступають під іменем гунів, вони відносять до тюркських народів. З цієї причини слов'яни на багато століть зникають зі сторінок історії і з'являються аж в часи Аскольда. До невикористаних джерел відносяться свідчення Юлія Цезаря, Птолемея, Діона Кассія, життєписи римських імператорів, в яких є досить широкі свідчення про діяльність слов'янських племен на рубежі нової доби. Зіставлення та узгодження цих свідчень з археологічними знахідками дають змогу мати уявлення про рівень розвитку виробничих сил слов'янського суспільства в епоху зарубинецької культури. Недостатньо використані історичною наукою джерела пізньої антики і раннього середньовіччя Амміана Марцеліна, Йордана, Пріска Панійського, Прокопія Кесарійського та інших.

Крім цього, недостатньо в порівняльному аналізі застосовуються матеріали суміжних з історією наук, таких, як економіка, статистика, математика, топографія, фольклористика, етнографія, військова справа, наука землеробства. Цей метод дозволить ширше розкрити зміст знайомого документа і глибше зрозуміти суть свідчень або з'ясувати причину тих протиріч, які там зустрічаються.

Дослідники-історики недостатньо враховують закономірності суспільного розвитку, особливо розпад родової общини і виникнення держави східних слов'ян.

Епоха заліза у всіх народів знаменує виникнення державної організації. У вік заліза остаточно закріплюється таке явище, як приватна власність, завершується розпад родової общини і заміна її територіально-землеробською.

Ранньому виходу східних слов'ян на шлях цивілізації (державності) сприяла низка обставин: Середнє Подніпров'я було в Європі найстародавнішим осередком землеробської культури. Уже в IX тисячолітті до нашої доби між Дністром та Дніпром населення займалось землеробством. Традиції цієї стародавньої землеробської культури успадкували племена Середнього Подніпров'я. Відносно високий рівень землеробства уже в скіфську епоху дає змогу східним слов'янам продавати частину зерна, тобто господарства давали товарну продукцію. Інші народи Європи за межами лімеса (античні кордони) таких можливостей не мали.

Східні слов'яни раніше інших народів Європи встановили економічні зв'язки з центрами середземноморських культур. Археологічні матеріали свідчать, що початок торгового обміну слов'ян з греками відноситься до VII ст. до н.д. Цьому сприяли зручні водні шляхи, які забезпечували вивіз традиційних слов'янських товарів на узбережжя Чорного моря і в країни Середземномор'я. Встановлення торгових зв'язків стало могутнім стимулом економічного і культурного розвитку слов'ян Подніпров'я.

Східні слов'яни мали сприятливі умови для розвитку металургії, оскільки мали великі запаси легкодоступної сировини (болотні руди) для виробництва заліза і першими в Європі за лінією лімеса стали широко застосовувати залізні знаряддя праці.

Ці сприятливі умови забезпечили швидкий підйом економіки і розквіт матеріальної культури на слов'янських землях Подніпров'я. Уже в VI – V ст. до н.д. спостерігається розшарування суспільства: селяни-общинники, родоплемінна знать і раб. Розвивається ремесло (металургія – дулевичі, металообробка – ковалі, глиняний посуд – гончарі), з'являються передумови суспільного розподілу праці.

Постійна загроза нападів хижих кочовиків змушувала слов'ян створювати на межі степу грандіозну оборонну систему земляних насипів, відомих під назвою Змієві вали. Створення такої системи оборонних споруд і підтримка її боєздатності можлива тільки за наявності централізованої влади, тобто, за державної організації суспільства. Родоплемінна організація суспільного життя не могла забезпечити захист від зовнішнього ворога, який постійно з'являвся з дикого поля.

Це було основною причиною раннього виникнення слов'янської держави в Середньому Подніпров'ї. Перші кроки розвитку майбутньої державності слов'яни роблять уже в скіфську епоху, утворивши кілька племінних союзів. В зоні лісостепу на племінних територіях таких союзів в V ст. до н.д. було чотири: агафірси, гелони, неври, меланхлени.

З падінням могутності іраномовної Скіфії в III ст. до н.д. спостерігається пожвавлення економічних зв'язків східних слов'ян з країнами південних морів. В рукописах Полібія є згадки про економічні зв'язки слов'ян з Грецією. На межі нової доби встановлюються торгові зв'язки Подніпров'я і Прикарпаття з прикордонними римськими провінціями, з'являються римські монети, розпочинається грошовий обіг. Наявність грошей і розвиток ремесла створюють внутрішній ринок. З'являються нові суспільні прошарки – купці і ремісники.

Поява міст на землях Подніпров'я свідчить про розвиток внутрішнього ринку. Плінію в I ст. в землях скіфів-орачів їх було відомо сім: Бусовград, Любеч, Чернігів та інші. Птолемею через сто років було відомо уже дванадцять, серед них Метрополіс – столиця в районі сучасного Києва. Етнографічні матеріали кінця зарубинецької епохи (II ст.) зберегли писемні пам'ятки: руни, чети, різи.

В цей же час між Дністром і Дніпром склалася типологічно однорідна черняхівська культура. Це явна ознака етнічної спільноти – відбувається злиття племен в єдину слов'янську народність, отже, склалися всі соціально-економічні передумови для становлення держави.

Але в цей же час в кінці I ст. до н.д. війна між Римом і Парф'янським царством доповнюється сарматською агресією проти Подунав'я. Слов'яни заради зміцнення безпеки об'єднуються в військово-політичний союз на чолі з Полянським князівством. Спогади про існування такого союзу можна віднайти в скандинавському епосі. Підсилюючи економічну і військову міць, союз поступово, в міру зміцнення особистої влади князя перетворюється на вічово-монархічну державу.

В IV ст. ця держава стає домінуючою політичною силою в Південно-Східній Європі. Слід відзначити, що держава виникла як засіб для організації захисту проти зовнішніх ворогів. Її функція насильства та примусу особливого значення не мала, не було паразитуючого прошарку, було дійове віче та інші народовладні важелі впливу.

Але упередженість в поглядах на історію ранніх слов'ян заважає повірити в такі докази. Все стає на свої місця, якщо взяти до уваги те, що слов'яни Середнього Подніпров'я на п'ять-шість століть раніше за своїх західних і північних сусідів вийшли на ринки Чорного і Середземного морів. Спілкування з світовими центрами культури забезпечили їм можливість на декілька віків випередити в соціально-економічному і політичному розвитку європейські народи позалімесної зони. Тому з точки зору еволюції історичного процесу утворення ранньослов'янської держави є процесом цілком закономірним.

До цього слід додати, що справжня назва першої слов'янської держави в письмових джерелах не значиться. В працях сучасників вона, за грецькою традицією, іменується Скіфією. Нестор, описуючи розселення слов'янських племен в епоху раннього середньовіччя, теж з посиланням на греків, називає країну слов'ян Великою Скіфією.

Марія Хилевич

Далі буде

ЯК „НАРОДНІ МЕСНИКИ" ЗНИЩИЛИ СЕЛО ЛАХВИЧІ

Шановна редакціє газети „Нація і держава", прочитав у вашому часописі статтю Валентина Поліщука „Трагедія села Лахвичі" (ч. 6 за 8-14 лютого 2005 р.). Автор правильно описує події в невеликому поліському селі Лахвичах.

Нараховувалось на той час у Лахвичах 120-130 господарств. Мені довелося працювати в школі того села в 50-х роках минулого століття. Знав автора спогадів Василя Гладила – приблизно мого ровесника. Знав майже всіх мешканців того села. Це добрі, привітні працелюби.

Тоді ж від декого з селян почув про ту трагедію. Розповідали вони „тихо" – боялись. І я так само боявся їх детально розпитувати, уточнювати.

Червоних партизанів більшовики називали „народними месниками". Але більше вони мстилися народові, а не фашистським окупантам. Чому? Тому що були російськими шовіністами і ненавиділи нас, українців. Ось що я тоді почув.

Село було на межі зон впливу УПА і червоних партизанів. Між мешканцями села були прихильники як одних, так і інших. Упівських бойовок у селі не було. Десь у листопаді у лозах заплави Прип'яті зіткнулись стежі хлопців-повстанців і червоних партизанів. З короткої гарячої перестрілки наші хлопці вийшли без втрат, а червоні позбулися кількох своїх людей, в т.ч. героя Совецького Союзу. Ось тоді командування червоних вирішило покарати село Лахвичі, що лежало у 2-3 км від місця тієї перестрілки. Напали вночі. Відразу підпалили крайню хату, щоб видно було чинити масакру. Пограбували все (худобу, овець, коней, зерно), а тоді спалили село. Мали червоні „зверху" вказівку: харчі здобувати на місцях. Ось вони ними у такий спосіб і забезпечились.

Вже в час нашої незалежності я звернувся до ще живих свідків тих подій від 19 грудня 1943 р. Просив уточнити списки закатованих „народними месниками". Через давність події пам'ять зберегла не всі імена. Ось вони, жертви червоного терору: Бартошик Пилип, Божки Василь та Хведось, Божко Олександр з дружиною Агафією, Кравчик Данило, Лукашевич Мотря з двома дітками, Мельник Василь, Марчик Остап, Сінчук Мотря, Сінчук Меланія, Сінчук Марія, Смокович Євгенія і Соломія, Хвесик Афанасія, Василь, Демид; Хвесик Іван, його дружина, син, невістка з немовлям; Хвесик Марія, Якимчик Данило.

А ВІРШІ ЖИВІ Й ДОСІ...

Ізяславський історико-краєзнавчий музей готує до видання твори Гераса Соколенка. На початку Другої світової війни поет мешкав у місті Заславі Шепетівської округи. Підтримував зв'язки з ОУН, працював у газеті „Заславський вісник". Друкувався у часописах „Наші дні", „Пробоєм", „Україна", „Орленя", „Малі друзі", „Дорога", газетах „Костопільські вісті" та „Волинь", згодом - у часописі українських остарбайтерів „Дозвілля". Загинув десь у 1944-1945 рр. Обставини його смерті остаточно не з'ясовані. Ніяких його архівів не залишилося.

Просимо всіх, кому відома будь-яка інформація про долю цієї людини, відгукнутися.

Наша адреса: ІРІКМ, вул. Шевченка, 40 а, м. Ізяслав, 30300, Україна.

Л. Левицька, директор музею

ДО 60-РІЧЧЯ З ДНЯ ЗАГИБЕЛІ ІВАНА ГАБРУСЕВИЧА

ЙОГО НАЗИВАЛИ „ГРЕБЕЛЬКОЮ”...

„Хто більш, як Мене, любить батька чи матір, той Мене недостойний. І хто більш, як Мене, любить сина чи доньку, той Мене недостойний. І хто не візьме свого хреста і не піде за Мною слідом, той Мене недостойний” (Євангеліє від св. Матвія, 10: 37-38). Ці слова Іван Габрусевич чув з вуст свого батька-священика. Він знав, що їхня родина – одна з найшанованіших в Галичині: протягом 300 років Габрусевичі були священиками – спочатку в Кам'янці-Подільському, а потім у Галичині.

Він поважав сімейну традицію. І все ж, дійшовши юнацьких літ, відчув: йому більше підходить служба великій ідеї визволення України не в сані священика, а на посту бійця, а то й проводиря бійців. Служба, яка не заперечує глибокої любові до Бога, а більше того, потребує віри в справедливість Всевишнього. Людині з такими поглядами важко було служити в чужій йому польській армії, до якої він був рекрутований. Але молодий український вояк терпляче зносив усі знущання зарозумілих польських старшин, намагаючись якомога краще засвоїти військовий вишкіл, бо знав: військова наука стане згодом у нагоді учасникам боїв за вільну Україну.

Відслуживши у війську, Іван став студентом Львівського університету. Тут він зустрівся з Охримовичем, Ленкавським та іншими видатними націоналістами, незабаром і сам став одним з видатних лідерів визвольного руху.

Габрусевич робив наголос на підготовці української національної революції. Члени гуртка, до якого він входив, писали реферати та листівки і мріяли про створення революційної української організації. Їхні мрії збулися у 1929 році, коли постала ОУН. Іван Габрусевич був одним з її творців. Очоливши підреферентуру юнацтва Крайової Екзекутиви, він займався вихованням молоді. В багатьох виданнях регулярно друкувалися статті та розвідки Габрусевича, присвячені різним аспектам української національної революції. Особливою популярністю користувалися такі його праці, як „На засадничі теми” та „Місце України в світі”.

Наполеглива організаційна робота і популярність політологічних розробок Габрусевича викликали люту ненависть польського режиму. Його не раз арештовували. Щоб уникнути подальших репресій, Габрусевич покинув рідний край. В еміграції він став одним із помічників Євгена Коновальця. Навесні 1934 р. Івана Габрусевича було введено до складу Проводу ОУН. Він став референтом ідеологічного вишколу.

Після загибелі Коновальця частина Проводу перейшла на опортуністичні позиції. Революційний Провід ОУН очолив Степан Бандера. Членом Проводу став і Габрусевич. 30 червня 1941 року у Львові було проголошено відновлення Української Держави. Іван Габрусевич, як і ряд інших керівників ОУН, невдовзі був заарештований гестапо. У концтаборі Саксенгаузен, де його тримали в окремій камері з посиленим режимом, Габрусевич захворів на туберкульоз. Гітлерівські „лікарі” замість лікування проводили над ним свої експерименти. 16 травня 1944 р. Івана Габрусевича не стало.

У пам'ять про друга українські революціонери назвали підпільну друкарню УПА його іменем. Для української молоді підпільне псевдо Габрусевича – „Іртен” звучало, як заклик до боротьби. Для ветеранів визвольних змагань дорогим є й псевдо „Гребелька” – так називали Габрусевича Степан Бандера та найближчі друзі, адже гребля символізує потугу, силу, здатну витримати натиск грізних хвиль.

Василь Заєць

„ВЕРНУТЬСЯ ЩЕ ТІЇ СТРІЛЬЦІ СІЧОВІЇ!”

Перша новітня українська “Січ” почала діяти в травні 1900 року в галицькому селі Завалля, що між Черемошем і Прутом.

Ініціатором і душею січового руху був видатний громадсько-політичний діяч, адвокат, журналіст, блискучий промовець і поет Кирило Трильовський, “Батько Кирило” - так з пошаною і любов'ю називали його українці і обрали послом до Віденського парламенту.

Заснувавши в Коломиї своє незалежне видавництво, Трильовський друкував брошури, відозви, місячник “Зоря”, двотижневик “Хлопська правда”, календарі “Отаман”, “Запорожець”, збірки січових співанок тощо. Сам він створив славнозвісний гімн “Ой, там на горі Січ іде!”

Кирило Трильовський товаришував з Іваном Франком, постійно друкував статті та інформації у “Громадськом голосі”.

У спогадах Михайла Ломацького читаємо: „Початки Січового руху на Гуцульщині не були легкі. Першими січовиками були ті, які не те, що не вміли читати й писати, але у своєму житті взагалі й школи не бачили!.. Тільки той, хто знав тодішній невідрадний, а то й загрозливий стан національного неуцтва гуцулів, їхню затурканість і відсталість, їхнє важке національне й соціальне гноблення... тільки той може зрозуміти важку працю доктора Кирила Трильовського і його співробітників, піонерів січової ідеї на Гуцульщині!..”

В “Січах” люди вчилися грамоти, відмовлялися від вживання алкоголю, займалися спортом, ставали національно свідомими активістами. Як згадує Михайло Ломацький, в “Січах” “обіч молодих було й багато старших, а то й зовсім старих. До „Січі” належали також і замужні, нераз старі, сиpayволосі гуцулки”.

Творці „Січей” вважали свою організацію зародком майбутньої української армії, запорукою створення незалежної Української Держави. Добре усвідомлюючи це, австрійсько-польська адміністрація ненавиділа “Січ”, всіляко боролася з нею.

За три дні до початку Першої світової війни була створена Бойова Управа Українських Січових Стрільців як організаційно-координаційний центр регіону Українських Січових Стрільців. Очолив її Кирило Трильовський. В день нападу Росії на Австрію Управа опублікувала звернення “До українського народу”, в якому закликала вступати в ряди українських легіонерів для боротьби з російськими військами, як головним ворогом українців. На той заклик відгукнулося 30 тис. добровольців.

А тим часом російські напасники шаленіли. “Звільнивши” Західну Україну, вони чинили розправу над українством.

Не розуміли царські “об'єднітелі”, що копають собі яму, своєю ж політикою. Головними могильщиками ненависної імперії стали українці, чиї Січові Стрільці не раз завдавали нищівних ударів, як царським військам, так і більшовикам, що прийшли їм на зміну.

На жаль, ворогам Української Народної Республіки вдалося утопити її в крові наших героїв. Та в народі завжди жила віра в те, що “вернуться ще тії Стрільці Січовії”.

Василь Винницький

РОМАНУ ШУХЕВИЧУ

Як радянський чекіст, підкрадається місяць над Стриєм.
Видно все навкруги... Дожилися – у рідним краю
Місяць ворогом став уже...
...Вовк неприкаяний виє...
Може чує погибель, проклятий?.. Свою чи мою?
Можеш вити всю ніч... Я вже звик і до смерті, й до тебе.
Для солдата не смерть, а страшнішим від неї є страх!
Нам не страшно вмирать! Нам такої Вкраїни не треба!
Краще вмерти в бою, аніж жити рабом в таборах!
Побратими мої! – Спохмурніло лице генерала, –
Мало нас тепер є проти лютих московських полків.
... Ох, який урожай в Україні лиха назбирала.
І з самої війни, і з голодних тридцятих років.
Ось тому і нема в боротьбі за свободу єднання.
Розділили народ! Залякали, споїли, звели...
Помирає в боях наша гордість, надія остання.
Поки інші мовчать і волочать ярмо, як воли!
Я не знаю, хто з нас в цій війні до наступного року,
До свободи, до теплого отчого дому дійде.
Скільки гине щодня! Вже не можна ступити і кроку,
Бо засади кругом і підрозділи НКВД.
Золотих вояків ця скажена війна потоптала
То є гріх мій також... Але впали вони не дарма!
Перемога прийде! І якби навіть сонце не встало б...
...Перевали гудуть... Мабуть, буде ще довго зима.
Там, за ними, дріма повоєнна і сита Європа.
Їй начхати на нас. Та й куди вона проти Кремля?!
Вона мала завжди за раба нас чи то за холопа.
Але ми є народ! І отут наша рідна земля!

А вусатий бандит, той,
хто мором зморив Подніпров'я
І півсвіту гнобить,
і тримає в нечистій руці,
На коліна він нас не поставить! І нашою кров'ю
Нашу землю зросить, аби виросли нові бійці!
Прийде час, і вони стануть знов у шеренги до бою.
І ніщо не злама нами створену в битвах УПА!
Побратиме ти мій! Ми повінчані смертю з тобою...
І скотилась на щоки сльоза генеральська скупа...
Дорогі вояки мої! Славні народні герої!
Перемога прийде! Як весна після злої зими.
І довершать сини нашу справу у цьому двобої.
Україно моя! Я клянусь – переможемо ми!
І усяких заброд, що топили в крові нас і в горі –
Чужорідну орду і комуно-жидівський кагал –
Як Шевченко учив, ми утопим їх в Чорному морі
І за Дон поженем, і за Прип'ять, і за перевал.
Хай сьогодні вони пожирують, ці орди ворожі!
Але ми не здамось! Ми із рідних лісів не підем!
І усі, як один, ми запишемось в Ангели Божі.
І всю ангельську рать за Вкраїну у бій поведем!
Я суда не боюсь! Бо я вірю в святу нашу справу.
Хай би як там було – та завжди переможе добро.
Ми ще будемо мати свою українську державу,
Де господарем буде народ... Український народ!
Побратиме ти мій! Ще згадає про нас Україна.
Ще поставлять хрести на могилах нам. Їх ще знайдуть!
Ми ще будемо жить в українських піснях солов'їних!
Чуєш, друже ти мій, то про нас перевали гудуть!

Григорій Годзюмаха, м. Київ

Календар українського націоналіста

1 червня – День захисту дітей.
1 червня 1625 р. – народилася Маруся Чурай.
1 червня 1630 р. – Тарас Трясило розгромив польське військо біля Переяслава.
1 червня 1891 р. – помер Василь Мова (Лиманський), український поет і письменник.
3 червня 1863 р. – народився Євген Петрушкевич, президент ЗУНР.
4 червня – Міжнародний день безневинних дітей – жертв агресій.
5 червня 1775 р. – російська цариця Катерина II знищила Запорізьку Січ.
5 червня 1900 р. – проголошено Патріархат УАПЦ.
5 червня 1986 р. – помер Ярослав Стецько, голова ОУН.
6 червня – День журналіста

Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**

Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08**
e-mail: **nacija@ukr.net**
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**

Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Верстка - Інна Куклич і Віталій Чумак
Газету видрукувано у ВАТ “Видавництво “Київська правда”
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0577) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!